

Jeg vil derfor på Socialdemokratiets vegne sige, at vi i dag ikke ønsker at deltage i vedtagelse af dagsordener. Vi vil stemme imod den, der er forelagt, selv om den kunne lyde pæn og ordentlig og venlig. Alt efter hvordan man fortolker den, vil den koste et sted mellem to og et stort antal milliarder kroner, men vi vil ikke begive os ind i fortolkninger. Vi ønsker ikke at bidrage til forvirring af overenskomstforhandlingerne.

Men vi vil som sagt gerne på et mere velvalgt tidspunkt deltage i en diskussion af det, som jeg forstod også på forespørgeren er kernen i interessen i forespørgslen, og det synes jeg vi kan vende tilbage til og måske også i bredere fællesskab tage initiativ til.

Svend Heiselberg (V):

Det var naturligvis spændende at høre, om regeringen havde nogle prioriteringer vedrørende de forestående overenskomstforhandlinger, som finansministeren på nuværende tidspunkt ville indvi Folketinget i. Jeg hørte som sagt ikke noget nyt. Det havde jeg heller ikke ventet, og Venstre vil, som sædvaner, fastholde, at det fortsat er regeringen og ikke Folketinget, der fører overenskomstforhandlinger på statens område, ligesom regeringen også har ansvaret herfor, og jeg forstod på finansministeren, at man ville tage det ansvar alvorligt. Det synes Venstre er klogt.

Vi vil stemme imod den foreslåede parade-dagsorden.

Bendt Bendtsen (KF):

Enhedslisten har fornyet sig en smule, siden der var overenskomstforhandlinger for godt 2 år siden. Dengang lød forespørgslen til finansministeren: »Hvad kan finansministeren oplyse om de tilbud, regeringen har afgivet inden for de overenskomstområder, hvor staten i øjeblikket forhandler overenskomster.«

Nu er ordlyden en lidt anden. Vi er et par måneder længere tilbage i forløbet, men vi er lidt i den samme rille som sidste gang, og man kan forledes til at tænke på den velkendte 90-års-fødselsdag: »Same procedure as last year.« Nu er der blot gået 2 år.

Jeg skal gøre det kort: Det er nu engang regeringen og ikke Folketinget, som forhandler overenskomster på det offentlige område. Lægger regeringen en uansvarlig kurs, går det ud over landets økonomi, og så må vi efterfølgende udtrykke vores mistillid til regeringen.

Vi ønsker ikke at blande os i forhandlingerne og de prioriteringer, som regeringen har foretaget – dem må de have – men vi ønsker selvfølgelig, at regeringen forhandler et ansvarligt resultat hjem.

Jeg vil godt lige benytte lejligheden til at give regeringen et par gode råd, så man ikke forhandler et resultat hjem, som vil ødelægge landets konkurrenceevne, eller som vil skabe flaskehalse eller et øget lønpres.

Når vi her i landet har en positiv udvikling, så er det nødvendigt at se på vores handelspartnere, og gør vi det, må vi konstatere, at konkurrenceevnen er presset, bl.a. på grund af faldende løn- og prisstigningstakter i udlandet.

Danske virksomheders konkurrenceevne er i løbet af de sidste 6 år forringet, og det bliver ikke nemmere, når løn- og prisstigningstakten er faldende på nogle af Danmarks vigtigste eksportmarkeder. I Tyskland er der i indeværende år tale om aftaler, som giver mindre end 2 pct. i samlet stigning i lønomkostningerne. Og herudover kan vi så på den hjemlige front krydre det med nye afgifter, nyt arbejdsmarkedsbidrag, som i 1997 er sat til 0,3 pct., større arbejdsskade-forsikringer og en stigning i arbejdsgivernes elevrefusion.

Jo, der er redt op til dansk erhvervsliv fra regeringens side, og det bør man tænke på, når man indleder sine forhandlinger og foretager sine prioriteringer ved overenskomsterne.

Så skal jeg sige til Enhedslisten, at vi ikke kan støtte den af Enhedslisten foreslåede dagsorden.

Aage Frandsen (SF):

Når staten fører overenskomstforhandlinger, er det jo som en stor arbejdsgiver, der kan være foregangsperson eller -institution i forhold til andre arbejdsgivere, og det er klart, at det i den forbindelse er vigtigt, hvis staten både mener noget som arbejdsgiver og som den, der lægger en linje, og at staten så også forholdsvis tidligt går ind i de forhandlinger og er med til at påvirke den linje, som andre vil lægge.

Jeg ved godt, at der her i Folketinget er en opfattelse af, at det er regeringen, der fører overenskomstforhandlinger. Den er vi enige i. Det er selvfølgelig regeringen, der fører overenskomstforhandlingerne. Men det ville da være underligt andet, hvis vi ikke også her i Folketinget, som til forskellige tider er mere eller mindre bagland for regeringen, giver vores besyv med. Sådan er det også hos Dansk Arbejdsgiverforening, når den fører overens-